

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 1597/21
22.4.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Миланке Вукчевић, председника већа, Весне Караџић-Ристић и Весне Целетовић Цуцић, чланова већа, у парници тужиоца АА из .. (ЈМБГ ....), чији је пуномоћник Драган Ивановић, адвокат из Ваљево, ул. Миливоја Радосављевића бр. 13, против туженог Оператора дистрибутивног система „ЕПС Дистрибуција“ д.о.о. Београд, Огранак Електродистрибуција Ваљево (МБ 20053658 ПИБ 103920327), ул.Сувоборска бр.9, ради накнаде штете, одлучујући о жалби туженог, изјављеној против пресуде Основног суда у Ваљево П 736/20 од 2.2.2021. године, у седници већа одржаној дана 22.4.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ СЕ** пресуда Основног суда у Ваљево П 736/20 од 2.2.2021. године у ставу првом и трећем изреке.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка, као неоснован.

Образложење

Изреком побијане пресуде Основног суда у Ваљево П 736/20 од 2.2.2021.године у ставу првом делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца АА, па је обавезан тужени Оператор дистрибутивног система “ЕПС Дистрибуција” д.о.о. Београд да му на име накнаде материјалне штете исплати укупан износ од 1.175.886,13 динара на име штете настале на грађевинском објекту, са законском затезном каматом почев од дана пресуђења 2.2.2021. године, до коначне исплате, а све у року од 15 дана од дана пријема писменог преписа пресуде под претњом принудног извршења. Ставом другим изреке одбијен је захтев тужиоца у делу у коме је тражио да се обавезе тужени да му исплати износ од 487.000,00 динара на име штете због уништених покретних ствари, са

законском затезном каматом почев од 2.2.2021. године, па до коначне исплате, као неоснован. Ставом трећим изреке обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова поступка исплати износ од 143.937,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде па до коначне исплате.

Против ове пресуде жалбу је благовремено изјавио тужени, побијајући одлуку садржану у ставу првом и трећем изреке, из свих законских разлога.

Испитујући правилност побијане пресуде, сходно овлашћењима из члана 386 Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр.72/11, са каснијим изменама и допунама), Апелациони суд је нашао да жалба туженог није основана.

У проведеном поступку првостепени суд није починио битне повреде одредаба парничног поступка, прописане одредбом члана 374 став 2, тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности, као ни битну повреду из тачке 12 тог члана, на коју се жалбом туженог неосновано указује, с обзиром да је тај суд за своју одлуку дао јасне разлоге о одлучним чињеницама, тако да се правилност и законитост исте могу са сигурношћу испитати.

Према утврђеном чињеничном стању, у ноћи између 17. и 18.10.2019. године је избио пожар на тавану пословно-стамбеног објекта у власништву тужиоца, у коме је изгорео пословни део објекта, док је у стамбеном делу изгорело све осим бетонских елемената конструкције. Из налаза и мишљења вештака грађевинске струке утврђено је да грађевинска вредност пословног дела објекта на дан вештачења износи 735.043,68 динара, а грађевинска вредност стамбеног дела објекта 411.240,56 динара, док грађевинска вредност терасе износи 29.601,89 динара, што укупно износи 1.175.886,13 динара, при чему је вештак имао у виду амортизацију изгорелих објеката. Из два записника туженог о узроку пожара, утврђено је да се у једном наводи да се не може утврдити узрок пожара, а у другом да је кратки спој на разводно-дистрибутивном сплету интерних проводника изнад мерног ормара проузроковао пожар, на шта указују трагови топљења. Из налаза и мишљења вештака електротехничке струке утврђено је да је прикључак потрошача на електричну мрежу непрописно изведен и да представља могући узрок пожара, јер прикључак ни на који начин није могао заштити потрошача од последица преоптерећења, или кратког споја у инсталацији. Даље, утврђено је да је тужени две године пре штетног догађаја (пожара) изводио радове, увођењем нове линије од трафоа, па до објекта тужиоца (који је изгорео), на тај начин што је поставио нову бандеру, инсталирао нове каблове и наставио самоносећи кабал са бандере пре струјомера, на таван куће са спојкама које су везане за бандеру, који радови нису изведени на иницијативу тужиоца, већ је тужени изводио радове у целом подручју у коме се налази и објекат тужиоца. Осим тога, утврђено је да су радници туженог преместили разводни ормар на спољни зид објекта тужиоца и запломбирани струјомер. Из изјашњења истог вештака утврђено је да је до пожара дошло због техничке неисправности прикључка, односно због неисправне инсталације, услед чега потрошач ни на који начин није био заштићен, нити ограничен за своју потрошњу од стране испоручиоца, који је био дужан да одговарајућим осигурачима осигура прикључак до мерног места, па чак и уколико је реч о самоносивом кабловском снопу. Вештак је објаснио и то да је на лицу места затекао осигураче у исправном стању, при чему би,

уколико је дошло до квара на унутрашњој инсталацији и осигурачи и каблови изгорели, а у конкретном случају је изгорео прикључак на тавану, који није био осигуран, те да трагови капљица, односно топљења, могу настати након избијања пожара, да је пожар могао бити узрок сагоревања каблова, са којих разлога је мишљења да је прикључак неисправно изведен, односно да је могућ и много вероватнији узрок пожара последица неисправности инсталација, јер су проводници у разводној табли неоштећени и осигурачи нису прегорели.

Имајући у виду напред изнето, првостепени суд је нашао је тужени одговоран за настанак штете на објекту тужиоца, сходно чему је у обавези да му исту накнади, при чему у настанку штете нема доприноса тужиоца. Наиме, првостепени суд је свој закључак засновао на налазу и изјашњењу вештака електротехничке струке, као и исказу тужиоца и сведока ББ, који су навели да су прикључење струје на изгорели објекат тужиоца вршили радници туженог, те да тужилац није самоиницијативно и самовласно изводио било какве радове на инсталацијама и прикључењу свог објекта на енергетску мрежу. Полазећи од висине штете на грађевинском објекту, утврђене из налаза вештака грађевинске струке од укупно 1.175.886,13 динара, првостепени суд је обавезао туженог да наведени износ исплати тужиоцу са припадајућом законском затезном каматом, па је одлучио као у изреци побијане пресуде.

Полазећи од овако правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања, које се ни жалбеним наводима туженог не доводи у сумњу, правилно је поступио првостепени суд када је обавезао туженог да тужиоцу накнади материјалну штету коју је претрпео и када је одлучио као у изреци побијане пресуде.

Одредбом члана 154 став 1 Закона о облигационим односима је прописано да ко другоме проузрокује штету дужан је накнадити је, уколико не докаже да је штета настала без његове кривице, док је ставом другим истог члана прописано да се за штету од ствари или делатности, од којих потиче повећана опасност штете за околину, одговара без обзира на кривицу. Чланом 155 истог Закона је прописано да је штета умањење нечије имовине (обична штета) и спречавање њеног повећања (измакла корист), као и наношење другоме физичког, или психичког бола, или страха (нематеријална штета), а одредбом члана 185 став 1 истог Закона је прописано да је одговорно лице дужно успоставити стање које је било пре него што је штета настала. Одредбом члана 189 Закона о облигационим односима, ставом 1 и 2 је прописано да оштећеник има право како на накнаду обичне штете, тако и на накнаду измакле користи, а висина накнаде штете одређује се према ценама у време доношења судске одлуке.

Даље, одредбом члана 80 Правилника о техничким нормативима за заштиту нисконапонских мрежа и припадајућих трансформаторских станица ("Службени лист СФРЈ", број 13 од 17. марта 1978.године и "Службени лист СРЈ", број 37 од 11. августа 1995.године) је прописано да се за заштиту нисконапонских водова од струјног преоптерећења и краткотрајног струјног оптерећења у случају кратког споја, употребљавају топливи осигурачи, или аутоматски заштитни прекидачи. Заштита нисконапонских водова од струјног преоптерећења изводи се на одводима у трафостаници, а по потреби, и у нисконапонској мрежи (на пример: на местима

промене пресека, на кућним прикључцима и сл). Сви одводи нисконапонских водова треба да буду обележени одговарајућим називима у разводном орману, са ознакама пресека.

Сходно наведеним законским одредбама, по налажењу овога суда, правилан је закључак првостепеног суда да се у конкретном случају ради о захтеву тужиоца који је основан. Наиме, да би одређено лице било одговорно за проузроковану штету и дужно да штету накнади потребно је да кумулативно буду испуњене три законске претпоставке и то да је штета настала, да је штета резултат одређене радње, или пропуштања, те да постоји узрочно-последична веза између настале штете и радње, односно пропуштања штетника. Из изведених доказа током трајања поступка пред првостепеним судом утврђено да је на имовини тужиоца настала материјална штета од пожара, који је захватио објекат тужиоца, у ноћи између 17. и 18.10.2019. године, до које штете је дошло због техничке неисправности прикључка, услед чега потрошач, овде тужилац, ни на који начин није био заштићен, нити ограничен за своју потрошњу од стране испоручиоца, који је био дужан да одговарајућим осигурачима осигура прикључак до мерног места, па чак и уколико је реч о самоносивом кабловском снопу. Како из налаза вештака произилази да су на лицу места затечени осигурачи у исправном стању, (а да је до квара дошло на унутрашњој инсталацији, изгорели би осигурачи и каблови, док је у конкретном случају изгорео прикључак на тавану, који није био осигуран), правилан је закључак првостепеног суда да је штета код тужиоца настала са разлога што је прикључак неисправно изведен, односно да исто представља могућ и много вероватнији узрок пожара, с обзиром да је настао од последица неисправности инсталација, на шта указује и оклопност да су проводници у разводној табли остали неоштећени, а да осигурачи нису прегорели (трагови капљица, односно топљења су могли настати након избијања пожара, да је пожар могао бити узрок сагоревања каблова). Из свега наведеног произилази да тужени није поступао у складу са законом и правилима струке, односно није одговарајућим осигурачима осигурао прикључак, на који је начин био дужан да поступи, што правилним чини и закључак првостепеног суда да постоји узрочно последична веза између пожара на објекту тужиоца-настале материјалне штете и радњи туженог, сходно чему је тај суд правилно поступио када је обавезао туженог да тужиоцу накнади материјалну штету у висини утврђеној из налаза вештака, са припадајућом законском затезном каматом.

С тога се неосновано жалбом туженог оспорава правилност утврђеног чињеничног стања, односно да је одлука заснована на чињеницама утврђеним само до степена вероватноће могућег узрока пожара и места настанка пожара и указује на налаз комисије вештака туженог, сходно коме је узрок пожара непознат, као и место настанка пожара, као и на примедбе дате на налаз вештака у том делу, имајући управо у виду садржину истог, као и изјашњење вештака на те примедбе, у коме је навео шта је узрок пожара и како је исти настао, а коме је првостепени суд поклонио веру, с обзиром да је дат објективно и у складу са правилима струке. Ово са разлога што је током првостепеног поступка, тај суд правилно нашао да је тужилац доказао до потребног степена вероватноће узрок пожара и правилно оцењујући изведене доказе, те извео закључак о постојању одговорности туженог, а посебно, с обзиром да до окончања доказног поступка тужени није предложио извођење других доказа, новим вештачењем, као ни другим доказним средствима, сходно правилима о терету доказивања оспорио

правилност утврђеног чињеничног стања, односно тужени није доказао ни приложеним, ни предложеним доказима други узрок пожара који је проузроковао материјалну штету на објекту тужиоца.

Странке су сагласно одредби члана 7 ЗПП, дужне да изнесу све чињенице на којима заснивају своје захтеве и да предложе доказе којима се утврђују те чињенице (став 1), а суд разматра и утврђује само чињенице које су странке изнеле и изводи само доказе које су странке предложиле, ако законом није другачије прописано (став 2). С тим у вези, тужени је био у обавези да предложи извођење адекватних доказа (евентуално новим вештачењем), којима би се евентуално утврдио другачији узрок настанка пожара и са сигурношћу утврдило место настанка пожара. Странка која предлаже извођење доказа вештачењем дужна је да у предлогу назначи предмет вештачења, а може да предложи и одређено лице за вештака (члан 260 ЗПП), с обзиром да предлог мора да садржи предлог предмета вештачења, (при чему странка може суду да приложи писани налаз и мишљење вештака одговарајуће струке у вези са чињеницама из члана 259 ЗПП), за које је ради утврђивања, или разјашњења неке чињенице потребно стручно знање којим суд не располаже сагласно члану 261 ЗПП, на који је начин у конкретном случају тужилац поступио, доказујући постојање узрочно-последичне везу штете која је настала, са поступањем туженог, па се тим, као ни осталим жалбеним наводима туженог не доводи у сумњу правилност одлучивања првостепеног суда.

Правилна је одлука о накнади трошкова парничног поступка, с обзиром да је донета правилном применом одредбе члана 153 Закона о парничном поступку, које трошкове чине сви потребни издаци тужиоца везани за вођење парнице, а одмерене су према Таксеној тарифи и Тарифи о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката, важећим у време пресуђења.

Са изложеног, Апелациони суд је у смислу одредбе члана 390 Закона о парничном поступку одлучио као у ставу првом изреке ове пресуде.

С обзиром на исход овога спора, Апелациони суд је у смислу одредбе чл.165 ст.1 ЗПП одбио захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка, па је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Миланка Вукчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић